

La vie en Rose van Nanda Hoep. © Rianne den Balvert

Zonder enige schildercursus hangt de kunst van Nanda in een Londens museum

Zonder enige kunstopleiding of schildercursus leerde Nanda Hoep (59) uit Nieuwerbrug schilderen. En hoe. Haar La Vie en Rose (foto) is nu te zien in het Saatchi Museum in Londen „Soms vind ik het jammer dat ik er nu pas echt werk van maak."

Janet de Vos 17-02-19, 20:20 Laatste update: 20:54

Het opvallende werk met de roze flamingo's dingt mee naar de shortlist van de internationale kunstwedstrijd David Shepherd Wildlife Foundation. En met haar schilderij Binky won ze vorig jaar een American Art Award. Hoewel Hoeps werk vooral bestaat uit bijna levensechte dierenkoppen, is het opvallend genoeg een ander soort schilderij dat nu in Londen te zien is. „Van de zomer had ik een soort painter's block. Toevallig zag ik een natuurdocumentaire over flamingo's die in de paringstijd veranderen in een soort balletensemble. Dat moest het worden."

Ze vond het filmpje op internet, maakte er een still van en ging aan de slag met olieverf. Het resultaat is een schilderij met roze flamingo's die lijken te dansen op het doek. „Ze zijn niet precies zoals in het filmpje, ik heb er mijn eigen kunstenaarshand aan gegeven. Mijn schilderijen zijn heel gedetailleerd, maar je moet altijd kunnen zien dat het een schilderij is, geen foto."

Eigenwijs

Toen het schilderij klaar was, zocht Hoep naar exposure. Dat resulteerde in een plek in het befaamde Saatchi Museum in Londen. „In dat museum hangt een videoscherm waarop kunst van allerlei internationale kunstenaars wordt getoond. Heel eigenwijs heb ik gemaild of mijn werk daartussen mocht en heb mijn schilderij ingestuurd. Ik had niet gedacht er nog iets van te horen, maar een paar weken later kwam er een mail dat het voor onbepaalde tijd wordt opgenomen in de loop. Ik heb toen wel even een sprongetje gemaakt."

Nanda Hoep. © Rianne den Balvert

Ook de David Shepherd Wildlife Foundation raakte gecharmeerd van het vrolijke schilderij en vroeg Hoep of ze mee wilde doen aan hun jaarlijkse internationale wedstrijd voor wildlifekunstenaren. „Oeh, daar werd ik wel even zenuwachtig van, want dit is een prestigieuze wedstrijd. Op 18 februari sluiten de inzendingen en daarna wordt de shortlist bekendgemaakt. Het werk van deze finalisten wordt in Londen geëxposeerd en tussen de grote kunstenaars te zitten, is echt een droom.”

Voor Hoep staat dit succes niet op zichzelf. Met het schilderij Binky won ze afgelopen jaar een American Art Award in de categorie 'realism - animals'. Die prijs wordt toegekend door een jury die bestaat uit de 25 beste galerieën van de VS. „Dit schilderij heb ik gemaakt voor de bruiloft van onze dochter. Daar zorgde het voor grote ontroering en nu won het de eerste prijs. Dat is heel leuk. Oké, meer dan leuk”, lacht Hoep bescheiden. „Ik moet soms nog wennen aan het kunstenaar zijn. Ineens ben ik in deze wereld beland en dat was best spannend. Ik moest leren exposeren en mezelf presenteren. Ik kan het wel mooi vinden en mijn burens en familie, maar hoe kijkt een kenner naar mijn werk?”

Hoep exposeerde daarom eerst op markten en pop-upgalerieën en nu wordt haar werk verkocht. „Dat geeft wel zelfvertrouwen, al vind ik het nog lastig om over de kunstenaar in mij te spreken.”

Haar werk hangt inmiddels in diverse landen tot aan de VS en Australië. „Een schilderij van mij stond op de kaft van een brochure van een expositie, maar is voor de opening al verkocht aan een taxateur van Sotheby's voor zijn privécollectie. Dat is wel heel bijzonder.”

Wat een schilderij goed maakt? Voor Hoep is dat het moet kloppen. „Research vind ik net zo belangrijk als het schilderen zelf. De kenmerken van een dier moeten kloppen, net als de anatomie. Ik ben bijna een bioloog”, vertelt Hoep met een knipoog.

„Voordat ik ga schilderen doe ik eerst onderzoek naar het dier. Ik gebruik dezelfde opzet als de oude meesters. Haartje voor haartje bouw ik vervolgens een schilderij op.”

Hoep volgde nooit een cursus, maar heeft zichzelf de techniek eigen gemaakt. „Met een nagelschaartje heb ik mijn penselen geknipt om de perfecte vacht te schilderen en ik heb zelfs wel eens een tandenborstel en make-upkwast gebruikt. Elk dier heeft een ander soort vacht en dat vraagt om een andere aanpak.”

Bijna een obsessie

Hoewel Hoeps vader plateelschilder was, heeft ze van hem op schildergebied alleen de basisprincipes en wat tubes olieverf meegekregen. „Ik heb het mezelf aangeleerd. Net nadat onze oudste werd geboren, kreeg ik voor mijn verjaardag een doos pastelkrijt en ben ik mijn zoon gaan natekenen. Het greep me. Pas later ben ik overgestapt op olieverf.”

De eerste jaren maakte Hoep vooral portretten. Een reis naar Zuid-Afrika - waar de roots van haar man liggen - wakkerde een nieuwe liefde aan: het schilderen van wildlife. Toch is ze pas de laatste jaren actief gaan schilderen, naast het verzekeringsbedrijf dat ze samen met haar man Wim runt. „Meestal schilder ik een paar uur per dag, maar soms ook dagen niet. Ik ben ruim twee maanden per schilderij bezig en maak er zo'n vijf per jaar. Meerdere schilderijen tegelijk maken kan ik niet. Maar niet schilderen ook niet, het is bijna een obsessie.”

Meerdere schilderijen tegelijk maken kan ik niet. Maar niet schilderen ook niet, het is bijna een obsessie

Nanda Hoep

Hoep noemt zichzelf vooral een perfectionist: „Ik wil de beste zijn. Als ik er niet goed in zou zijn, was ik gestopt en iets anders gaan doen. Wat ik doe, moet goed zijn. Wel vind ik het soms jammer dat ik pas nu echt ben gaan schilderen. Als zich dit op mijn 35ste had geopenbaard, waar was ik dan nu, vraag ik me wel eens af.”